

Všechnovid

The See-All by Perfica

- Název povídky:** Všechnovid (The See-All)
- Adresa originálu:** <http://www.walkingtheplank.org/archive/viewstory.php?sid=2212&warning=4>
- Autorka:** Perfica
- Art:** tripperfunster (originální název 'I'm sorry I was cranky') + Slimča (montáž)
- Překlad:** Slimča
- Beta - read:** Sevy
- Párování:** HP/SS
- Kategorie:** slash, humor
- Status originálu:** dokončeno (6 kapitol)
- Shrnutí:** Brumbál ví víc, než jak se tváří. (pozn. autorky: Odehrává se v alternativní realitě, kde je Harrymu přes 18 a navštěvuje Bradavice.)
- Varování:** sexuální scény, slash (18+)

---

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

1. KAPITOLA

„Provozuješ sex s profesorem Snapem?“

Harrymu zaskočil kousek napůl rozžvýkaného cukrového švába a rozkašlal se. Do očí mu vhrkly slzy, zatímco v obličeji postupně měnil barvy od decentní růžové přes bílou a rudou až k nebezpečně vyhlížejícímu odstínu purpurové. Brumbál na okamžik opustil svůj neuvěřitelně přeplněný psací stůl, aby Harrymu uštědřil pár pořádných bouchanců do zad, dokud mladík opět nedokázal volně dýchat.

Harry zasípěl, několikrát si pořádně loknul vzduchu a pak, když se mu konečně ustálil dech, vykotal: „Pro... Prosím, pane?“

„Ptal jsem se, jestli máš pohlavní styk s profesorem Snapem, Harry. Však víš, takový ten neustále zamračený vysoký chlápek, šatník plný černé barvy...?“

„Vím, o kom je řeč, pane řediteli, jen nechápu, proč se mě na takovou věc vůbec ptáte. Totiž, profesor Snape a já, no, navzájem se nenávidíme. Navíc on je učitel a já student a... Teda... Oba jsme muži, pane.“ Na konci svého proslovu Harry sotva popadal dech.

Brumbál na něj ohromeně hleděl. Ze stolu sebral stříbrnou kouli velikou tak akorát do dlaně, zatřásl jí, zblízka se do ní zahleděl, pak se obrátil zpět na Harryho a opět ke kouli. Zavřel jedno oko a sledoval inkriminovaný předmět skrz skla svých půlměsíkových brýlí. Nakonec už potřetí vrátil pozornost k Harrymu, uložil kouli na stůl a zmateně se poškrábal ve vlasech.

S rukama za zády pochodoval ode zdi ke zdi a v ústech bezmyšlenkovitě žmoulal pramen vlastního plnovousu.

„Harry, chlapče.“

„Ano, pane?“

„Co je dnes za den?“

„Středa, pane. Středa čtrnáctého srpna.“

„Á, srpen,“ zajásal Brumbál a spokojeně si promnul dlaně. Pak mávnul rukou ke dveřím, které se tiše otevřely.

„Uvidíme se za měsíc,“ prohlásil stařík se zajiskřením v očích.

2. KAPITOLA

„Čaj?“

„Ne, děkuji.“

„Sušenku?“

„Ne. Děkuji.“

„Citron-?“

„Ne.“ Pauza. „Děkuji.“

Brumbál si naplnil šálek a pochvalně si přičichl.

Snape se zamračil a překřížil nohy.

Brumbál hlučně usrkl ze svého hrnku.

Snape bubnoval prsty o koleno.

Brumbál se usmál a zeptal se: „Čaj?“

Snape zavrčel. Ticho nakonec prolomilo zakřupání cukrového švába, do kterého se bezstarostně zakousl Brumbál.

Snape si ztěžka povzdechl a zeptal se: „Řediteli, proč jsem tady?“

Brumbál s lehkým zamračením polkl. „Nejsem si jistý, Severusi. Proč jsi mě chtěl vidět?“

„Pro lásku-, Albusi, pozval jsi mě sem. A byl jsi docela neodbytný se svým tvrzením, že se schůzka musí konat co nejdříve. Jsem tady. Vy jste, dalo by se tvrdit, rovněž zde. Můžeme prosím pokročit?“

„Tak tedy, proč jsem... Ach ano,“ zvolal Brumbál zvesela. Položil hrnek a podal mistrovi lektvarů stříbrnou kouli. Snape ji uchopil, prozkoumal její povrch, mávnul nad ní hůlkou, zaznamenal růžové a zlaté odlesky na jejím hladkém povrchu a položil ji zpět na stůl.

„Takže?“ pobídl ho Brumbál.

„Takže co?“

„Co si myslíš?“

Snape se obrátil v křesle, aby se ohlédl přes rameno. Pak se otočil opačným směrem a prohlédl si zbytek místnosti. Nakonec pozvedl obočí a sarkasticky protáhl: „Ach, omlouvám se. Měl jsem dojem, že je tu s námi Sibyla.“

Brumbál se zachmuřil a mlaskl jazykem. „No no, Sever-“

„Tak do toho, starče. Na rozdíl od některých jiných lidí mám ještě nějakou práci. “

„Dobrá tedy, Severusi. Zavolal jsem si tě, abych tě informoval, co jsem spatřil ve Všechnovidu.“

„Domnívám se, že jsi obeznámen s mým názorem na věštění, Albusi.“

„Ano, jenomže tady se, můj drahý hochu, nejedná o věštění. Spíš jde, zjednodušeně řečeno, o náhled do budoucnosti. Záblesk, pokud si přeješ, něčeho neodvratného. Víš stejně dobře jako já, že některé věci nedokážeme změnit, ať se snažíme sebevíc.“

„A jakéže historické události jste se stal svědkem tentokrát a co to má společného se mnou?“

„Viděl jsem studenta při sexuálních hrátkách s učitelem.“

Snapeovi se rozšířily oči, jak jeho mozek postupně zpracovával přijatou informaci. „Malfoy?“ přemítal nahlas. „Ne, měl by strach, že se ušpiní. Bulstrodeová?“ bezděčně se zachvěl. „Crabbe? Goyle? Crabbe s Goylem?“

„Co to provádíš, můj chlapče?“

„Snažím se vydedukovat, který ze Zmijozelů má tu drzost svést člena učitelského sboru.“

„Ach, to jsi mě špatně pochopil. Nejedná se o zmijozelského studenta.“

„Tak proč mi to-? Ne!“ vykřikl Snape a zesinal.

„Ano,“ potvrdil spokojeně Brumbál.

„Já?“ zakvičel Snape.

„Přesně,“ ušklíbl se Brumbál.

„S kým?“ zeptal se zničeně lektvarista.

Brumbál roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Na koho bys v takové... ach, nezvyklé situaci nejpravděpodobněji sázel?“

„ON?“ zařval Snape.

Brumbál znovu nahlas usrkl čaj. Tváře plné veselí mu jen hořely.

„Potter,“ vydechl Snape.

Několik následujících minut uběhlo v tichosti. Brumbál si dál užíval svůj odpolední nápoj a Snape zmučeně hypnotizoval podlahu.

„Kdy?“ zaúpěl nakonec.

„Čtrnáctého září. Máš ještě měsíc k dobru.“

„Proč mi to říkáte?“

Brumbál ho v uklidňujícím gestu poplácal po ruce. „Můj milý hochu, vždy jsem byl rád poslem dobrých zpráv.“

3. KAPITOLA

„Pottere,“ zaduněl hluboký hlas. Harry se přikrčil. Zatraceně, už byl *tak* blízko. Doslova jednou nohou venku ze sklepení. Ron s Hermionou se při zvuku jeho jména otočili a upřeli na něj vyděšené pohledy. Proč ho Snape zadržel?

Mladík pokrčil rameny. „Běžte beze mě. Potkáme se u oběda.“

Hermiona mu povzbudivě stiskla rameno, Ron se zatvářil účastně a za chvíli už Harry sledoval jejich vzdalující se záda. S odevzdaným povzdechem se obrátil ke svému učiteli.

„Zavřete.“ Okolní zatuchlé zdi se zachvěly ozvěnou zabouchnutých dveří. Snape seděl za psacím stolem napjatý jako struna a rty svíral do úzké bledé linky. Harry se k němu obezřetně blížil.

„A... Ano, pane?“ vykoktal.

„Předpokládám, že jste již absolvoval poněkud nezvyklou konverzaci s panem ředitelem?“ procedil Snape skrz zařáté zuby. „A že jste si vědom... nesnáží, ve kterých jsme se oba ocitli.“

Harry přikývl a vyhrkl: „A musíme, pane?“

Snape se celý zkroutil, jako by trpěl nesnesitelnými bolestmi. „Pottere, Brumbál tu událost shlédli ve Všechnovidu. Už samotný název onoho předmětu by vám měl napovědět, k čemu slouží. Je známý tím, že čas od času ukazuje události z minulosti a *také* z budoucnosti.“

„Udělal to někdy, vždyť víte, chybu?“

„V životě jsem se setkal s jediným Všechnovidem, a ten má ve svém držení právě profesor Brumbál. Vše, co v něm kdy zahlédl, se neodvratně stalo. Stručně řečeno: Musíme, Pottere.“

Harry si povzdechl a odolal pokušení praštit sebou o zem rovnou k nohám Snapeova stolu. Frustrovaně se kousal do rtu. Takže, pokud jsou následující události neodvratné, proč se do toho nepustit rovnou, ne?

Podíval se na Snapea, který vytáhl z jednoho ze svých šuplíků obrovskou knihu vázanou v kůži a s hlasitým zuchnutím ji položil na stůl. Do vzduchu se vznesl oblak letitého prachu a uvolněných kousků pergamentu.

Lektvarista dlouhým prstem pohladil hřbet vzácného svazku a chvíli nahodile otáčel stránky. Pak se z ničeho nic zarazil, popadl brk, sklonil se nad jednou hustě popsanou stránkou a bez mrknutí na ni zíral. Celou dobu si přitom cosi nesrozumitelně mumlal pod nosem a Harry přemítal, zda se nesnaží nalézt nějakou příhodnou temnou kletbu, kterou by uvalil na sebe či na Brumbála.

V Harrym pomalu klíčila naprosto nesmyslná kuráž, až nakonec vyhrkl: „Nakašlat.“

Vyškulbl svému učiteli brk z prstů, odhodil ho na podlahu, vtěsna se mezi Snapea a jeho bichli, popadl překvapeného mistra lektvarů za uši a políbil ho dost silně na to, aby pod jeho nešetrně drcenými rty ucítil křivé zuby. Naneštěstí se Harry díky své zbrkllosti tak docela netrefil, takže teď stál s pusou přitisknutou zčásti ke Snapeovým ústům a zčásti k jeho bradě. Mladíkovi ztvrdl pohled odhodláním. Upravil svou pozici a jednou rukou prohrábl prameny mastných vlasů, zatímco překvapenému Snapeovi jen lezly oči z důlků.

„Ha! Pak že ho nezvládnou líbat,“ pomyslel si Harry a znovu spojil svá ústa se Snapeovými. Starší muž ztěžka oddechoval nosem a ruce držel zdvižené nad hlavou, jako by se právě stal nedobrovolným účastníkem ozbrojené bankovní loupeže.

„Pottere!“ snažil se vysoukat skrz uvězněné rty. Lehce je přitom pootevřel a nechtě tak dovolil Harryho jazyku, aby vklouzl dovnitř. Oba ztuhli překvapením. Harry se pomalu, velmi pomalu, vymanil ze Snapeova klína a zacouval. Snape se zjevně pokoušel promluvit, ale jediný zvuk, který dokázal vydat, bylo: „C-? C-? C-?“

„Omlouvám se, pane,“ zamumlal Harry a upřeně sledoval svého společníka, naprosto vyvedeného z míry.

„C-? C-?“

Harrymu došlo, že se ten muž snaží říci něco jako: „Co si myslíte, že děláte?“ Nebo možná: „Copak vážně chcete, abych vás proměnil v nějakou odpudivou havěť?“

„Napadlo mě, že bychom se do toho mohli rovnou pustit a mít všechno z krku, když je to nevyhnutelné.“

Snape zavřel oči a pár minut se jen třásl. Harry se se zmučeným vzdycháním svezl do křesla. Nakonec lektvarista přece jen pozvedl víčka a Harry s úlevou zjistil, že opět čelí starému známému pronikavému pohledu.

„Pane Pottere, nikdy, za žádných okolností, už mi tohle nedělejte. V této místnosti. Pokud vám nepovím něco jiného. Vyjádřil jsem se jasně?“

Harry smutně přikývl. Snažil se udělat dobrou věc, ale, jako ostatně vždy, zase všechno podělal. Snape vrátil pozornost k obří knize a zeptal se: „V úterý večer míváte famfrpálový trénink, že ano?“

Harry se zamračil a přikývl na souhlas.

„Čtrnácté září je sobota. To ponechává příliš mnoho věcí náhodě. V pátky mívám porady, které nemíním vynechat, bez ohledu na to, co tvrdí Albus. Každý čtvrtek býváte zaneprázdňený vy. Bude vám vyhovovat středa jedenáctého?“

Harry ztěžka polkl a přitakal.

„Výborně. Ten den ode mě obdržíte školní trest,“ prohlásil Snape a něco si zapsal do diáře. „Setkáme se zde a pak pokročíme dál. Někaké otázky, Pottere?“

„Mám něco přinést s sebou, pane profesore?“

Snape zrudnul a odpověděl: „Jen sebe.“

Harry znovu přitakal. Ještě nikdy ve Snapeově společnosti neodkýval tolik věcí jako dnes. Popadl tašku a vydal se k východu.

Přesně ve chvíli, kdy se chystal otevřít, sebou překvapeně trhnul, protože těsně za zády uslyšel Snapeův hlas. Merline, ten chlap se krade jako kočka!

„Jen vás považuji za vhodné informovat, že je ve vašem nejlepším zájmu nikomu nic nevykládat. O dnešním večeru ani o tom, co se stane v budoucnu. Hovořím dostatečně srozumitelně, pane Pottere?“

Harry přikývl a pevně svíral kliku.

„A ještě potřebuji zjistit jednu věc,“ polechtal Snapeův dech Harryho ucho. „Jste panic?“

Harry se začervenal a sklopil oči k podlaze. „Ano, pane. A... A vy?“ zeptal se váhavě a vzhlédl v očekávání odpovědi.

Harry se domníval, že už měl v minulosti tu čest setkat se se všemi Snapeovými nasupenými výrazy, ale zjevně se mýlil. Snape se roztřásl vzteky, oči mu doslova žhnuly zuřivostí a zuby zatínal tak pevně, až se mu pod kůží na bradě rýsovaly jednotlivé svaly. Někde v hloubi duše udělal na Harryho opravdový dojem. Profesor se celé roky zjevně držel zpátky.

„Uvidíme se za měsíc, pane,“ pípl Harry chvatně a utekl ze sklepení.

4. KAPITOLA

„Školní trest, Pottere! Očekávám vás ve sklepení přesně v osm hodin.“ Ta věta během posledního měsíce zazněla tolikrát, že už se Nebelvíři ani neobtěžovali zaúpět. V minulých čtyřech týdnech si Harry vysloužil trest snad v každé hodině lektvarů. Situace ve skutečnosti dospěla tak daleko, že se Snape ani nepokoušel své jednání jakkoliv zdůvodňovat. Takže popravdě, dokud Nebelvíři neztráceli drahocenné kolejní body, soukromé bitky mezi Potterem a Snapem je zase tolik nezajímaly.

Společně trávený čas po vyučování umožnil Harrymu a Snapeovi, aby se trochu lépe poznali, i když se důsledně vyhýbali tělesnému kontaktu. První hodinu se Harry obvykle věnoval drhnutí kotlíků a úklidu, zatímco Snape něco známkoval. Později sedávali před krbem a snažili se rozmlouvat. Oba se stále ve společnosti toho druhého cítili extrémně nepohodlně, ale předpokládali, že jim v budoucnu fyzická blízkost umožní úspěšně završit společnou noc.

„Zatraceně, tohle je tvůj jediný volný večer během tohoto týdne,“ stěžoval si frustrovaně Ron.

„Já vím,“ povzdechl si Harry. Během předcházejícího měsíce si prošel úplným peklem. Tolik chtěl přátelům povědět o svém tajemství, ale přísahal, že to neudělá. Navíc si nebyl jistý, jak by celou věc přijali, a tak zkrátka držel jazyk za zuby. To napětí ho však zabíjelo. Přál si, aby se něco stalo, cokoliv, aby se mohl vrátit ke svému normálnímu životu plnému zmatků a nebezpečí. Jen potkávat mistra lektvarů na hradě ho dohánělo na pokraj šílenství a vzpomínka na jejich jediný polibek mu prováděla s žaludkem podivné věci.

A Snape? Ten mu to ani v nejmenším neusnadňoval. Při každé příležitosti se na Harryho mračil jak deset čertů a tiše klel. Svou frustraci si ovšem vybíjel především na řediteli, který se na oplátku vesele culil. A když někdy Brumbál ve Velké síni zachytil Harryho pohled, jeho úsměv se ještě rozšířil a muž pozvedl sklenku v tichém pozdravu. Harry pokaždé zrudnul.

Naneštěstí se svět dál netečně otáčel kolem své osy, a tak se Harry i dnes ocitl ve svém obvyklém křesle v podzemí a očekával dnešní trest.

Snape nakráčel dovnitř, zavířil pláštěm a skrze zaťaté zuby procedil: „Následujte mne.“

Vedl Harryho do svého kabinetu, kde se zastavil před obrazem našťvaného runovce. Mávl hůlkou a zašeptal heslo. Dveře se s hlasitým zaskřípěním otevřely a Harry následoval Snapea dolů omšelou chodbou osvětlenou jen tu a tam pochodněmi upevněnými na jinak holých zdech.

Na jejím konci se nacházely další dveře. Snape překryl dlaní oblý výklenek na stěně a uvolnil tak cestu dál. Harry chvatně překročil práh, aby nezůstal uvězněný venku.

Lektvarista prochvátal dalšími dvěma chodbami, než dorazili k okrouhlému vstupu pomalovanému velmi sytou zmijozelskou zelení.

„Otočte se, zavřete oči a zacpěte si uši.“

Harry poslechl a po pár sekundách ucítil na rameni hrubé poklepání. Spustil ruce z uší, otevřel oči a obrátil se.

Snape se tyčil nad ním. Stál velmi blízko a velmi nehybně. „Pokud o tom před někým jenom ceknete, způsobím vám do konce vašich dní nevýslovné utrpení. Rozuměl jste mi?“

Harry byl zmatený. Komu o tom asi tak měl, k čertu, povídat? A co vlastně?

„Á, Coline, hádej co? Přišel jsem o panictví s profesorem Snapem. Škoda, žes u toho nebyl, mohl jsi udělat pár fotek. Copak, profesorko Mc’Gonagallová, vy jste nevěděla, že patříme k sobě? No, vlastně ani nepatříme, víte, jen jsme spolu museli souložit.“

Ach ano, to by v nebelvírské společenské místnosti *vůbec* nezpůsobilo pozdvižení!

„Neceknu,“ prohlásil Harry se stoickým klidem. „Za předpokladu, že mi slíbíte totéž.“

Snape se ušklíbl. „Věřte mi, Pottere. Jediní lidé, kteří se kdy dozvědí o této frašce, budeme my dva a ten šílenec, co řídí školu.“

Pak na znamení pozvání jemně trhnul hlavou a Harry vstoupil do Snapeových soukromých komnat.

Snape vypadal úplně stejně nesvůj jako Harry, i když právě stál ve svém vlastním bytě. Vstupní hala byla o dost větší, než mladík očekával, a působila docela domácky a útulně.

Snape za nimi několika rychlými kouzly zamkl dveře, položil hůlku na krbovou římsu a pověsil hábit do šatníku. Harry měl prázdné ruce, tak je alespoň nacpal hluboko do kapes a snažil se nezírat nebo neomdlít.

„Měli bychom-?“ začal, ale nebyl si jistý, jak větu dokončit. Snape se otočil a s odhodlaným výrazem prohlásil: „Ložnice je tamhle.“

Harry ho následoval do vedlejší místnosti, ale zůstal stát na prahu a prohlížel si zařízení. Pokoj byl menší než hala, ale stejně přívětivý. Nacházel se v něm průchod do koupelny, křeslo potažené sametem, několik skříní, tři komody... A postel.

Obrovská postel.

Se zářivě bílým povlečením, tlustým přehozem barvy královské modři a čtyřmi světle tyrkysovými polštáři.

„Možná byste měl shodit ten hábit,“ přerušil jeho průzkum Snapeův přiškrcený hlas. Harry poslechl, uhladil si neposlušné vlasy a hledal, kam by svléknutý svršek odložil.

Snape od něj kus oděvu vychovaně převzal, pečlivě ho poskládal a přehodil přes opěradlo křesla.

„Tak jak to-?“ zkusil znovu Harry.

Snape s povzdechem odpověděl: „Jsem otevřený návrhům, Pottere.“

Harry si skousl spodní ret a prohlásil: „No, mohli bychom začít zase pusou a od toho se nějak odrazit.“

Snape vynaložil poměrně velké úsilí, aby jeho tvář zůstala netečná. „Jen na mě tentokrát neútočte bez varování,“ namítl.

Harry přikývl a opatrně udělal krok směrem ke staršímu muži. Snape si ho podrážděně změřil pohledem a také o kousek postoupil.

A u toho v podstatě skončili. Kroužili kolem sebe, jeden krok tam, druhý zpět, stále stejným tempem, pečlivě udržující vzájemný odstup, dokud Snape nasupeně nezaprskal: „Ale do háje, pusťme se do toho, ať to máme z krku!“ Třemi dlouhými kroky uzavřel mezeru mezi nimi a odhodlaně popadl Harryho za ramena.

Harry se začervenel, položil se do objetí a dlaněmi přejel Snapeovi po zádech.

„*Takhle zblízka vůbec nemá tvrdý pohled,*“ napadlo mladíka, když lektvarista pomalu sklonil hlavu a spojil jejich rty.

„*Ani pusu nemá tvrdou,*“ pomyslel si znovu Harry, naklonil tvář na stranu a pootevřel ústa.

Když se jejich jazyky setkaly tentokrát, nebylo to náhodou. Harry ucítil na rtech opatrný dotek. Ještě trochu povolil bradu a Snapeův jazyk vklouzl dovnitř a zase ucukl. Harry se v návalu bezstarostnosti rozhodl ten pohyb kopírovat. Pomalu zatlačil vpřed, dokud nevstoupil do tepla lektvaristových úst, kde obkroužil poddajný sval, který tam objevil.

Snape ztěžka oddechoval. Vzápětí doširoka rozevřel rty a zpevnil stisk na Harryho ramenou. Harry se těsněji přimkl k mužovu štíhlému tělu. „*Wow, ovšem některé jeho části JSOU tvrdé,*“ zaznamenal s úžasem. Pohnul boky proti Snapeovu klínu a okamžitě byl odměněn syknutím.

Harry se usmál. Tváří spočinul vedle společníkovy bledé šíje, a tak využil příležitosti a začal ji lehce oždibovat. Pomalu kousal a sál a přitom cítil, jak se mu Snapeovy dlaně sunou po zádech, až se zarazily na bocích. Zatímco se Harry věnoval svému průzkumu, Snape si ho nečekaně přitáhl blíž. Tentokrát bylo na Nebelvírovi, aby vyloudil překvapené „Och!“, když se svou erekcí, o níž dosud neměl ani tušení, oťřel o Snapeovo pevné stehno. Snape dál řídil jeho pohyb, pohupoval mu pánví tam a zpět a svou nohou poskytoval Harrymu pevnou oporu, k níž se mladík mohl blaženě tisknout.

Prudce Snapea objal kolem krku a přiměl ho sklonit se k dalšímu polibku. Snape neprotestoval. Hladově pozornost oplácel a přitom cítil, jak se drobnější tělo v jeho náručí napíná. Harryho rty, které překrýval těmi svými, byly měkké, vlhké a tolik dychtivé! Snape dráždil pootevřená ústa jazykem, ochutnával tenkou vrstvičku potu na horním rtu, cítil měkké strniště prvních vousů.

Harry vnímal mužovy dlaně na svých pŕlkách a horečně se k mistrovi lektvarů tiskl. V prstech křečovitě svíral prameny tmavých vlasů a nadšeně přirážel, povzbuzován pevnými rukama masírujícíma jeho pozadí. Snape se trochu víc sklonil, aby dosáhl na mladíkův krk, a vytrvalým sáním citlivé pokožky přinutil Harryho nepřetržitě sténat.

A pak najednou – naprosté blaho. Harry vytřeštil oči a ztuhnul. Snape překvapeně vzhlédl, když sebou tělo v jeho náručí šklublo. Jednou, dvakrát a pak se Harry, přitisknutý k lektvaristově noze, s táhlým zaúpěním zachvěl. Do tváře se mu vloudil blažený výraz a pak celý zmalátněl. Snape měl co dělat, aby jeho náhle mrtvou váhu udržel.

„To jsi neudělal?“ vydechl šokovaně.

Harrymu skrze přivřená víčka jiskřily oči a pusa se mu pomalu roztahovala do přihlouplého úsměvu.

„Pardon, pane,“ špitl, ale bylo naprosto jasné, že ho nastalá situace ani v nejmenším netrápí.

„Pitomý kluku, měl bys být zděšený,“ odsekl Snape roztřeseně. „Co si teď počneme? Ještě jsme se ani nerozhodli, kdo-.“ Pak rychle zmlkl.

„Tím bych se netrápil, pane. Dejte mi pár minut a budu zase čilý jako rybička,“ prohlásil Harry, zatímco Snapeovi rozhodně přitiskl dlaň do klína a dobře se bavil mužovým šokem.

„Pottere!“ vykřikl lektvarista a Harry ho chvatně umlčel svými rty. I když od chvíle, kdy dosáhl vrcholu, uplynulo sotva pár vteřin, o jeho nadšení pro věc nebylo pochyb. Snape zasténal a prohrábl Harryho neuvěřitelně rozčuchané a neskutečně jemné vlasy.

Harry mu uličnický olízl vnitřek úst a než starší muž vůbec zaregistroval, co se děje, rozepnul mu kalhoty a vsunul ruku do spodního prádla.

Snape zařval. Cítil, jak mu Harryho teplé silné prsty objaly naběhlý penis a začaly ho pomalu, pravidelně a velmi zručně třít, mačkat a hladit. Snape roztáhl nohy, aby svému společníkovi umožnil volnější pohyb, a Harry vklouzl dovnitř i druhou rukou, kterou laskal varlata a jemně potahoval za šourek.

„Pot-, já-, ugh-,“ zajíkl se Snape, když téměř okamžitě dosáhl orgasmu. Harryho dlaně pod proudem horkého ejakulátu ztuhly v šoku. Mladík překvapeně vzhledl a sledoval mužovu tvář staženou extází.

Snape ztěžka oddechoval. Nejprve otevřel jedno oko, pak i druhé. Harrymu spadla brada. Velmi opatrně stáhl ulepené ruce ze Snapeova klína.

„Bez urážky, pane, ale myslel jsem si, že dá trochu víc práce vás udělat.“

Snape zrudnul, zavrtil pohled do podlahy a něco zamumlal. Harry měl pocit, že zaslechl něco jako „nikdy“, „poprvé“ a „zatraceně skvělé“.

„To bylo vaše poprvé?“ vyjekl mladík. „Lhal jste mi!“

„Ve skutečnosti ne,“ odporoval Snape, kterému už pomalu mizela barva z tváří a zároveň s tím se mu vracela původní sebejistota. „Jen jsem neodpověděl na vaši otázku.“

„Ale... Ale proč?“ zeptal se ohromeně Harry.

Snape s odfrknutím odpověděl: „Vážně Pottere, viděl jsi, jak jsem vypadal coby školák. Měl jsem při hledání známosti zhruba stejné štěstí jako Ufňukaná Uršula.“

„Ale teď už jste dospělý!“

„Ano, teď jsem dospělý, ale Znamení zla jsem přijal už jako teenager – uhrovitý, umaštěný, neduživý, nadržený náctiletý panic. A Temný pán ve své nekonečné moudrosti rozhodl, že lektvary připravené někým sexuálně nedotčeným budou jistě účinnější než výtvoři někoho, kdo už intimní zkušenosti má. Asi si umíš představit, kolik Smrtijedů se během let chopilo šance toto nepsané pravidlo porušit,“ objasnil suše Snape.

„A upřímně,“ povzdychl si, „v okolí Bradavic byl výběr také velmi omezený. Nemám zrovna okouzlující osobnost.“

Harry se nad tím zamyslel. Snape vůbec nebyl tak špatný. Uspokojil ho. Ach, moment – to ještě nestihl. „Myslíte, že to Brumbál ví, a proto po nás chce tohle? Takže už pro Voldemorta nebudete tak důležitý, až to zjistí?“

„Jakkoliv si přeji, aby ten bastard zemřel, nechci pro něj být méně důležitý. Lidé, kteří v jeho očích ztratí svou cenu, rychle přicházejí o život. A navíc, jak už jsem řekl dříve, bez ohledu na všechny domnělé důvody, proč se tohle všechno děje, ředitel nás jen informoval, co viděl, ne co chce, aby se stalo.“

Harry zúžil oči. „Ten hadí bastard by si měl dávat bacha, aby vám neublížil. Jestli se o něco pokusí, zabiju ho.“

„Pottere, ty ho *máš* zabít. A jakkoliv oceňuji tvůj postoj vůči mé osobě, nezatěžuj se starostmi o mě.“

Harry chtěl odpovědět, že pro něho Snape není zátěž, že si toho starého bručouna během posledního měsíce docela oblíbil, ale místo toho zamrzl na místě. Snape totiž z ničeho nic popadl hůlku a namířil mu přímo do rozkroku.

„Ai,“ vykvíkl mladík a chvatně své choulostivé partie přikryl.

„Nechci ti je odčarovat, pitomče,“ vyplivl lektvarista. „Jen jsem hodlal zmírnit tvé nepohodlí pomocí čistícího kouzla.“

Harry pořád vypadal nedůvěřivě, a tak Snape obrátil hůlku nejprve ke svým ulepeným kalhotám, zamumlal pár slov a pak hůlku obratně odtáhl.

„Vidíš?“ poukázal k diskutovaným částem svého těla. „Stále na svém místě a připravené k akci.“

Harry neochotně odtáhl ruce z cesty a zahihňal se, když v klíně ucítil lechtání. Jako by v tom místě praskaly tisíce malých bublinek.

„To je hezké,“ prohlásil se širokým úsměvem.

„Ano,“ ušklíbl se Snape, „i když mne poněkud znepokojuje fakt, že toto kouzlo provádím na druhém člověku.“

Harry se na něj usmál a Snape pozvedl obočí.

„Tááákže,“ snažil se Harry znít nonšalantně. „Co budeme dělat?“

Snape si odfrkl. „Obávám se, že dnes už nic. Pokud ovšem,“ začervenal se, „nemáš zájem hrát mezi námi... ehm... tu aktivnější roli... um... tím chci říct...“

Harry, který se cítil úplně stejně nepříjemně, vyhrkl: „Jestli mám zájem vás přefíknout?“

Oba zůstali stát s otevřenými ústy. Harry hypnotizoval knoflíky Snapeovy košile, zatímco Snape vypadal naprosto zaujatý počítáním šuplíků v místnosti.

„Předpokládám,“ utrousil nakonec neochotně lektvarista, „že i to je možnost. Albus se nikdy nezmínil, kdo komu co provede.“

„Tak si o to budeme tahat?“ napadlo Harryho.

Snape zbledl a instinktivně zkrřížil dlaně před svým dosud rozepnutým poklopem. Pak vyděšeně zašeptal: „A jak stanovíme vítěze?“

Harry se zamračil a potom ještě o stupínek zrudl. „Omlouvám se, pane, ne tak, jak myslíte. To je mudlovský výraz. Znamená to, že se vytahují sirky různé délky a podle výsledku se pak určí výherce.“

„Ach,“ vydechl úlevně Snape. „Do toho se můžeme pustit, máš-li zájem.“

Harry zamítavě potřásl hlavou a odpověděl: „Pokud se nebudete zlobit, pane, tak raději ne. Víím, že jsme v této oblasti oba... nezkušení, ale raději bych nebyl tím, kdo... převezme vůdčí roli. Ještě pořád jste můj profesor a já už bych se na vás v lektvarech nikdy nedokázal podívat bez toho, abych...“

„Ano, ano, dobře, došlo mi to.“ Snape ztěžka dosedl na kraj postele, náhle přemožený únavou. „Nedá se nic dělat, musíme to zkusit příště. Přijdeš za mnou do sklepení zítra večer po famfrpálovém tréninku. Vyhovuje?“

Harry přikývl a váhavě se sklonil, aby Snapea jemně políbil na tvář. Muž na něj ohromeně pohlédl a prsty přikryl místo, kde se ho Harry dotkl.

„Dobrou noc, profesore.“

„Běž a trochu se vyspi, Pottere.“

5. KAPITOLA

Famfrpálový trénink se poněkud protáhl, takže když se pak Harry řítíl ke Snapeovým soukromým komnatám, byl naprosto frustrovaný a příšerně zpcený. Naštěstí si ze včerejška pamatoval cestu a dostat se k velkým zeleným dveřím mu netrvalo dlouho. Vystrčil ruku zpod neviditelného pláště a tiše zaklepal.

Ze škvíry mezi dveřemi vykoukl nevrlý mistr lektvarů. Podezřívavě zkoumal prázdný prostor před sebou a teprve když mladík na okamžik odhalil svou tvář, přikývl a o krok ustoupil, aby Harryho pustil dovnitř.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, pane. Trénink trval déle, než jsem čekal, a nějak jsem nedokázal vymyslet věrohodnou výmluvu, abych mohl zmizet. Teda, leda bych předstíral zranění,“ zasmál se.

„Nic se neděje. Prostě udělejme, co se od nás očekává, abych se konečně mohl vrátit ke klidu a tichu, jež si nepochybně zasloužím. No a vy se pak můžete uchýlit k... čemukoliv, co obvykle děláváte,“ vyhrkl Snape tvrdě.

„Ach, jako třeba snažit se nenechat zabít?“ opáčil Harry sarkasticky a v očích mu našťvaně zablýskalo.

Snape zabručel. Ztěžka dosedl do křesla poblíž plápolajícího ohně, zatímco Harry zůstal nerozhodně stát. Nechtěl s tím mužem bojovat. Sakra! Vždyť na tuhle chvíli se těšil celý den! Obraz Snapea z minulé noci jednoduše nedokázal dostat z hlavy – vůni jeho vzrušení, tvrdý penis, zajímavé zvuky unikající z jeho rtů, když vyvrcholil. A pocit, který v Harrym vyvolal... Způsob, jakým ho držel, zatímco stříkal do kalhot. Harry se přistihl, že na svého společníka zírá s nemístným úsměvem na tváři. Musí se usmířit!

Odhodlaně přistoupil k profesorovu křeslu a poklekl před něj. Lektvarista ho okázale ignoroval.

Harry opatrně položil dlaně na Snapeova kolena, čímž si vysloužil opovržlivý pohled černých očí.

„Nechci se hádat,“ hlesl mladík a hledal v mužových očích alespoň malou náповědu, jak pokračovat.

Snape chvíli bloudil pohledem po místnosti, až konečně zaostřil na Harryho. Jako by chtěl dohlédnout přímo do jeho nitra a najít tam jakékoliv známky nezapomenutelného žertu nebo lži.

Harry se pomalu pohnul a pevně přitiskl rty na mužova přísná ústa. Na pár vteřin oba znehybněli a pak mladík ucítil, jak se pevné tělo pod jeho dotekem uvolnilo. Bylo to jako pozvánka. Harry si povzdechl a ještě trochu přitlačil.

„Pottere,“ ozval se znenadání Snape. „Páchneš.“

„Pardon,“ začervenal se Harry a chvatně couvl. „Přišel jsem rovnou z tréninku.“

Snape se neobratně postavil a jeho výraz potemněl. „Můžeš se vykoupat, jestli chceš.“

Harrymu se rozšířily zornice. „To bych rád,“ přikývl.

Snape ho provedl svou ložnicí a otevřel dveře do koupelny. Byla malá, ale funkční. Toaleta, vana, umyvadlo i sprcha lesknoucí se čistotou jasně hovořily o neutuchajícím entusiasmu domácích skřítků.

„Smíte-“ začal Snape a neurčitým gestem pokynul k policím naplněným různými lahvičkami, mýdlem a osuškami.

„Díky, pane,“ přikývl Harry a přitom znechuceně nakrčil nos. V malém uzavřeném prostoru už se nedalo přehlédnout, jak nechutně zavání.

Snape zachytil Harryho nakrabatěný obličej a polkl. „Já prostě počkám vedle,“ prohlásil a zamířil k ložnici.

Jakmile za lektvaristou zapadly dveře, Harry ze sebe shodil hábit a kalhoty a dal se do práce.

Snape seděl v županu na kraji postele, nepohodlně se ošíval a naslouchal tlumeným zvukům tekoucí vody. Předpokládal, že Harry se objeví za pár minut. Cítil se rozhozený, nervózní a žaludek mu svírala podivná emoce, kterou po pečlivé analýze vyhodnotil jako vzrušení.

Merline, tolik tohle všechno chtěl! Zpočátku ho ta představa odpuzovala. Byl přece dospělý muž s dokonalým sebeovládáním, jenomže nyní si po letech poprvé kousl do příslovečného zakázaného jablka a zatoužil po celém ovoci. Včetně pecek a jaderníku.

A jako by nestačilo, že se nechává ovládat vlastními pudy, tohle všechno s ním musel provádět právě Harry-Zatracený-Potter! Přítomnost toho hocha v něm dosud probouzela jen bezmocný vztek, a teď se najednou musel držet, aby na něj při každé příležitosti neskočil jak nadržžený puberták. Včera Harrymu nelhal, že je panic, nicméně měl docela dobrou představu, co musejí udělat, a snadno si dokázal spočítat, že to bude nesmírně příjemné.

A chtěl to. S ním. Hned, jak to bude možné. Nebo raději ještě dřív. A kolikrát to jen půjde, než se tomu klukovi omrzí.

Severus shlédl na bouli ve svém klíně. Svědomitě ji ignoroval od chvíle, kdy Harryho opustil ve sprše, ale teď... No co, však bude varován dostatečně předem, než ten nádherný trouba vyjde ven.

Snape seděl opřený o čelo postele, hábit měl způsobně přetažený přes kolena a dech se mu pomalu vracel do normálu. Harry otevřel dveře koupelny a vstoupil do ložnice, následovaný velkým oblakem páry.

„Pardon,“ pípl stydlivě, když si sám sebe prohlédl. „Neměl jsem žádné čisté oblečení.“

Snape ztěžka polkl. V nohou jeho postele stál téměř nahý Harry Potter. Vlasy měl ještě mokré a trochu zplihlejší než obvykle, z nahých ramen mu klouzaly zbloudilé kapky vody a kolem pasu si přidržoval osušku. Měl na sobě *jen* tu osušku. A úsměv.

„Mohl... Mohl jsi na šaty použít čistící kouzlo,“ připomněl Snape příškrčeně.

„Neumím ho provést. Musíte mě to časem naučit,“ uculil se Harry a přiloudal se k posteli. Ztěžka dosedl vedle Snapea a zvedl chodidla na matraci, aby okopíroval mužovu pohodlnou pozici. Ocítl se tak v těsné blízkosti svého společníka, i když se jejich těla vzájemně nedotýkala.

V ložnici se rozhostilo ticho. Oba muži upírali pohled ke svým nohám – jednom dlouhým, hubeným a zářivě bílým, pyšnicím se pralesem tmavých chlupů, a druhým svalnatým, zlatavě hnědým, pokrytým jen nenápadnými světlým porostem lesknoucím se v matném osvětlení sklepní místnosti.

Snape Harryho cítil. Opojnou směsku vlhké pokožky, čistých vlasů, lektvarů, pleťové vody a krému.

Harry vnímal horkost Snapeova těla – rozechvělou, sálající a vytrvalou.

„Co budeme-“ začal Harry, ale v té chvíli si jej Snape hrubě přitáhl k hrudi a políbil ho tak tvrdě, až mu nepříjemně zatlačil obroučky brýlí do tváří. Harry vykvikl, trochu se odtáhl a odhodil brýle na podlahu. Vzápětí Snapea jemným tlakem vmanévroval do původní polohy, aby se mu mohl obkročmo usadit v klíně.

„Do prdele,“ vykřikl, když se osuška kolem jeho pasu rozevřela a on neplánovaně přitlačil svou narůstající erekci k lektvaristovu hedvábnému břichu.

„Ó ano,“ souhlasil Snape, zatímco rukama vklouzl pod látku ručníku a pevně uchopil hladkou kůži na Harryho půlkách. Mladík sebou v mužově objetí trhnul, doširoka otevřel ústa a hladově pohltil společníkův neodbytný jazyk.

„Už jsem se nemohl dočkat,“ zasténal. Snape sál napjatou pokožku na mladíkově hrudi a jemným olizováním a okusováním dráždil obě bradavky. Harry se trochu stáhl, aby druhému muži rozevřel hábit, a získal tak přístup k jeho tělu.

Když se k sobě konečně přitiskli nahou kůží, oba vykřikli. Snape upravil jejich pozici, chvatně Harryho přetočil pod sebe a při tom pohybu odstraňoval z cesty všechny své svršky, dokud na svíjejícím se mladíkovi neležel zcela nahý. Jejich rty se horečně vyhledaly, těla se semkla v pevném objetí, boky si vyrážely vstříc a dlaně křečovitě zkoumaly odhalenou kůži.

„Ted! Ted!“ dožadoval se Harry a vmáčkl ruku do prostoru mezi jejich klíny. Obkroužil Snapeův penis a zarazil se.

„Co? Ach,“ vydechl Snape a lehce se začervenál. Byl jen zpola vzrušený.

„Co se děje? Udělal jsem něco špatně?“ obával se Harry.

„Ne,“ uklidnil ho Snape a sesunul se trochu na stranu, takže teď ležel po Harryho boku. „Obávám se. Nemohl jsem se dočkat!“ vyhrkl, teď už rudý jak rajče. „Nechtěl jsem, aby dnes všechno skončilo tak rychle jako včera večer, tak jsem se rozhodl-“

„Vzít věci do vlastních rukou,“ dokončil za něj Harry trochu podrážděně větu. Pak ale pokrčil rameny. „No, já si nemám co stěžovat. Udělal jsem totéž.“

„V-?“

„Koupelně.“

„Ach.“

Zahanbeně vedle sebe leželi. Teď, když přerušili své aktivity, jim překážela vlastní nahota.

„No, tak prostě můžeme chvíli počkat,“ navrhl ohleduplně Harry.

Snape zavřel oči. „Už nejsem žádný mladík, Pottere. Nevím, jestli čekání cokoliv vyřeší.“

„Ale my přece musíme!“ vykřikl Harry a posadil se. „Dochází nám čas.“

„Té skutečnosti jsem si plně vědom, pane Pottere. Nějaké návrhy?“ zavrčel Snape podrážděně.

„Hm, teď když jste se zmínil...“ protáhl Harry se zábleskem v očích.

Chvíli to trvalo, ale nakonec se Harrymu podařilo Snapea přesvědčit, aby otestovali něco, o čem kdysi slyšel, ovšem nikdy neměl příležitost to vyzkoušet. Leželi teď čelem k sobě, i když Harryho hlava spočívala kdesi v oblasti Snapeova břicha a lektvarista měl přímý výhled na partie Harryho Pottera, o nichž nikdy nepředpokládal, že je spatří takhle zblízka.

„Ještě jednou mi vysvětlí, proč musím tohle dělat taky?“ dožadoval se Snape s náznakem hravosti.

„Nebylo by fér, abyste si všechnu srandu užil jen vy,“ prohlásil rozjařeně Harry. „A takhle se navzájem můžeme učit. Tak to přece zkuste. Pokud vám nepomůže tohle, tak už nevím co.“

„Dobře,“ zabručel Snape.

Ani jeden z nich se nepohnul. Snape cítil v podbřišku přerušované závaný teplého vzduchu, jak Harry vydechoval.

„Takže?“ zeptal se mladík.

„Takže co?“ opáčil Snape

„Tak fajn, budu ten statečnější,“ prohlásil trucovitě Harry.

„Hodný Nebelvírek,“ řekl Snape a pak se prudce nadechl, když na penisu ucítil pomalé sklouznutí vlhkého jazyka. Kmital a pohyboval se se stejnou precizností, jakou dříve předváděl v lektvaristových ústech. Snape zabořil hlavu do společníkova klína, dlouhý nos přitlačil proti Harryho varlatům a lízal a líbal jeho erekci od kořene až ke špičce.

„Och,“ vydechl Harry a trhnul boky. Silnou rukou objal Snapeovo vzrušení, které pomalu ale jistě nabývalo plné síly, a cucal hlavičku naběhlého orgánu, jako by to bylo nějaké lízátko.

„Kurva!“ vykřikl Snape. Popadl Harryho kolem pasu, zabořil prsty do tepla mezi jeho pŕlky a pŕitáhl si mladíkŕv klín blíže k ŕstŕm. Povolil bradu a vtáhl do sebe co nejvíce z Harryho délky, zatímco si vychutnával jeho výraznou chuť, která se prohlubovala spolu s blížícím se vrcholem.

„Bože!“ vyjekl na oplátku Harry a provedl totéž. Pohybovali se teď ve stejném rytmu, zapojovali ruce i ŕsta a kroutili boky, dokud nebylo jasné, že už déle nevydrží.

„Přestaň,... Počkej,“ vyhrkl Harry varování. Trochu se odtáhl a sotva tak učinil, vystříkl horké sperma na mužovo břicho. Snape sykl, když Harry v extázi nečekaně zesílil stisk dlaně na jeho mužství, a také vyvrcholil.

Oba zírali do stropu s rukama stále sevřenýma kolem vadnoucích erekcí. Snape ucítil v koutku ŕst chladnoucí kapku tekutiny a opatrně ji olízl. Nebylo to tak špatné, jak se bál. Přijatelné.

Harry pomalu roztáhl prsty a prohlížel si svou mokrou dlaň. Obezřetně vsunul špičku prstu do ŕst a sál. Zvláštní. Ale dokázal by si na to zvyknout.

„No, to šlo dobře,“ konstatoval pŕiškrceně Snape. Harry se zasmál a vrtěl a srovnával se tak dlouho, až leželi se Snapem tváří v tvář. Dívali se jeden druhému do očí a jejich ŕsta se pomalu roztahovala stydlivými úsměvy.

„Co budeme dělat?“ hlesl Harry s hořícími tvářemi.

Snape vypadal naprosto uvolněně a drobný úsměv na rtech mu prozářil i pohled. „Je vcelku zřejmé, že na tohle sami dva nestačíme. Obávám se, že si budeme muset promluvit s ředitelem.“

Harry vytřeštil oči. „Co, teď?“

„Ne, domnívám se, že zítřejší ráno bude postačující. Po snídani ti dám omluvenku, takže budeš moci vynechat první hodinu. Nejspíš je na čase, abychom zjistili, co *přesně* Albus spatřil ve Všechnovidu,“ prohlásil se zlomyslným ušklíbnutím lektvarista.

Harry se zasmál. „Tak jo. Radši se teď vrátím na kolej, než si někdo všimne, že jsem zmizel.“

„Pokud máš zájem, můžeš se opět umýt.“

„Přidáte se?“ nadhodil Harry uličnický.

Snape si odfrkl. „Ani za nic. Až zmizíš, dám si velmi horkou a velmi dlouhou sprchu a pokusím se dopřát si tolik odpočinku, kolik bude možné. Zítřa nás čeká velký den.“

„To čeká, že?“ souhlasil Harry a jeho pohled změkkl.

Snape se naklonil a jemně mladíka políbil na rty. „Dobrou noc, Pottere,“ vydechl.

„Dobrou, profesore,“ odpověděl Harry a vydal se do koupelny.

6. KAPITOLA

Když Severus s Harrym vstoupili do ředitelny, našli Brumbála pohodlně uhnížděného v křesle za psacím stolem, jak s rukama sepjatýma na břicho zírá do stropu a cumlá lízátko.

„Chlapci moji!“ zajásal stařík. „Pojďte dál, pojďte. Udělejte si pohodlí.“

Harry nenápadně štouchl do Severuse a trochu trhnul hlavou směrem k podnosu s kouřící konvicí a třemi šálky úhledně srovnanými na kraji stolu.

Snape při pohledu na čajový servis zúžil oči. Elegantně se usadil a s očima upřenými na ředitele si zadumaně mnul bradu. Harry se svezl na židli vedle něj a snažil se příliš nevtřít.

„Očekáváš hosty, Albusi?“ zeptal se Snape suše.

Brumbál se rozzářil. „Čaj?“ obrátil se na Harryho.

Snape mladíka bleskově popadl za loket. „Neodpovídej. S tím chlapem je to jak při hře na kočku a myš, úplně tě doplete.“

Harry se zatvářil zmateně, ale poslušně zavrtěl hlavou: „Ne, pane, děkuji.“

Brumbál se znovu opřel a do úst si vložil pro změnu citronové cukrátko. Natáhl ruku, jako by chtěl svým hostům také nabídnout, ale při Snapeově zavrčení jen zklamaně protáhl obličej a nádobu se sladkostmi položil.

„Tak tedy, co pro vás dva mohu udělat?“ povzdechl si.

Snape se rozpačitě zavrtěl. Harry na něj po očku mrknul. Ani ho hoc nepřekvapilo, že Snape uhnul pohledem.

„No tak jo,“ pomyslel si. „Vypadá to, že zase budu muset být ten odvážnější.“

Pročistil si hrdlo a zadíval se na ředitele. Doufal, že přitom působí dospěle. „Rádi bychom použili Všechnovid, pane. Máme... ehm... trochu problémy s... um...“ Harry se odmlčel. Jak má celou tu věc nazvat? Mise? Prorocství?

„Ale jistě,“ odvětil zvesela Brumbál. „Je hloupé, že mě to nenapadlo dřív. Tady máte, hoši,“ řekl a vložil Harrymu do dlaně stříbrnou kouli.

Mladík na ni chvíli bezradně zíral, než se s prosbou v očích obrátil na Snapea. Lektvarista v odpověď počastoval Brumbála pohledem hodným deseti čertů. Jasný signál, který ředitel okamžitě pochopil. Chvatně se odklidil k oknu a jal se studovat venkovní scénérii.

Snape převzal z Harryho dlaně Všechnovid, zamával nad ním hůlkou a pak, když se hladký matný povrch rozzářil narůžovělým světlem, dvakrát poklepal. Harry ze svého místa nic neviděl, a tak si přesednul na područku Snapeovy židle a přitiskl se k mužovu rameni. Snape ochotně položil předloktí na Harryho stehno, aby měli oba pohodlí.

„Je to bez zvuku,“ konstatoval mladík po pár vteřinách.

„Merline, díky za drobná milosrdenství,“ protáhl Snape.

„Wow,“ žasl Harry. „Netušil jsem, že se člověk při dráždění bradavek tak svíjí.“

Snape souhlasně zamručel.

„Hej, děláme to znovu,“ řekl Harry s úsměvem.

Snape se ušklíbl, viditelně uchvácený malým divadlem odehrávajícím se před jeho očima. „Inu, zdáme se v tom docela dobří.“

„Na druhý pokus to vážně není špatné,“ odfrkl si Harry a pak se v místnosti rozhostilo ticho, jak oba zaujatě sledovali Všechnovid. Jen jejich dech se zdál jaksi hlasitější.

„Ježkovy zraky, pane, vy jste obrovský!“ vydechl ohromeně Harry.

„Sklapni, Pottere,“ tišil ho Snape se směsicí hrdosti a zahanbení v hlase. „Nicméně - jsem, není-liž pravda?“

„To snad ne!“ okřikl najednou svůj miniaturní obraz. „Nestrkej tam ty prsty, je to nehygienické!“

„Ale podle všeho si to užívám, že?“ reagoval pomalu Harry. „Ach. Vážně se zdá, že se mi to líbí.“

„Pottere, tam pusu nedám, i kdyby padaly trakaře.“

„Udělám vám to taky, když se přemůžete.“

Ticho. „Ujednáno.“

Harry se zavrtěl. „Tohle není zrovna nejdůstojnější poloha,“ stěžoval si na konání svého dvojníka. „Máte výhled úplně na všechno.“

Snape si odfrkl. „Pořád lepší než tápat tam poslepu.“

„To přece ne... to nemůžete... nevejde se to tam!“ zděsil se Harry.

Snape syčivě vydechl. „K čertu! Myslím, že se mýlíš, Pottere.“

Dalších pár minut spolu Harry se Severusem nemluvili, jen oči se jim rozšiřovaly úžasem a vzrušením. Nakonec oba úlevně vydechli a vyměnili si pohledy plné šoku. A nadšení.

„Profesore!“ vyjekl Harry. „On je pořád tady.“

Oba kouzelníci se vytřeštěně a velmi pomalu obrátili k Brumbálovi, který ještě stále sledoval dění za oknem.

„Musel to všechno vidět,“ zasténal Harry.

Snape pobledl a pevně semkl rty. „Vždycky jsem věděl, že je to starý perverzák,“ prohlásil a ani se nesnažil ztlumit hlas.

Pak se zprudka postavil, popadl Harryho za ruku a vytáhl ho do stoje.

„Řediteli,“ procedil mezi zuby.

„Ano?“ opáčil nevinně Brumbál.

„Ukážeme se po obědě.“

Pak už jen práskly dveře, jak se ti dva kvapem vydali zpět do sklepení.

O pět hodin později se oba utahaní muži opět objevili v Brumbálově kanceláři. Usadili se na svá původní místa a ředitel na ně shlížel očima plnýma jiskřiček.

„Takže,“ ozval se vzápětí.

„Neprotahuj to, Albusi,“ zavrčel Snape.

Ředitel se obrátil na Harryho. „Harry, máš sexuální vztah s profesorem Snapem?“

„Ano, pane,“ ozvala se podezřele nadšená odpověď.

Brumbál přikývl a zaměřil svou pozornost na Snapea. „Severusi, udržuješ poměr s Harrym Potterem?“

Snape přikývl, pak pohlédl na mladíka po svém boku a řekl: „Ano, mám.“

„Hmmm...“ protáhl Brumbál a pohodlně se opřel. Pak na oba přítomné upřel slavnostní pohled.

„Pak vás musím požádat o diskrétnost, minimálně než Harry ukončí studium. Proti podobným vztahům nehovoří žádné pravidlo, ale je lepší být opatrný, než později litovat. Navíc, s Harryho prospěchem v lektvarech bude docela snadné zjistit, jestli ho protežuješ, Severusi.“

Brumbál se usmál a složil si ruce na břicho.

„To je...“ začal mluvit Snape a jeho hlas rozčilením nabíral na síle. „TO JE VŠECHNO?“

„Ano, pročpak?“ zajímal se Brumbál a zmateně nakrčil čelo. „Vynechal jsem něco?“

„Vy... vy... šílený,“ vyprskl Snape a do tváří mu začala stoupat barva, zatímco se zvedl z křesla a zuřivě zatínil pěsti.

„Pane,“ hlesl Harry a zatahal ho za rukáv. Nezdálo se, že by to příliš fungovalo.

„Profesore,“ zvýšil trochu hlas a taky se postavil.

„SEVERUSI!“ zařval nakonec a šokovaně otevřel ústa, když Snape ztuhl a ohromeně na něj pohlédl.

„Ach... ehm...“ polkl Harry a zeširoka se rozhlížel po místnosti. Pak se mu oči rozzářily poznáním a znovu zatahal druhého muže za rukáv. „Mám ještě deset hodin čas, než se budu muset vrátit na kolej!“

Snapeovi přeběhlo po páteři zachvění a pak se mu na rty pomalu vkradl úšklebek. „Ano,“ zašeptal a oči mu potemněly. Harry se také ušklíbl a přistoupil blíže.

„Pokud nás omluvíte, řediteli,“ zavrňel Snape. Jeho pohled ani na chvíli neopustil Harryho, kterého vedl ke dveřím a jemně se ho přitom dotýkal v kříži.

„Jistě, jistě,“ souhlasil ochotně Brumbál, zatímco úhledně srovnával tři čajové šálky na podnose.

O třicet vteřin později se ozvalo zaklepání na dveře. „Vstupte,“ vyzval starý muž.

S úsměvem se pohodlně opřel a složil dlaně na břicho.

„Čaj?“ zeptal se bledého, roztřeseného Draca Malfoye a velmi rudého a zmateného Ronalda Weasleyho.

K O N E C